

ÁRNYÉKOS HELYEN

Lassan állnak szájra a szavak. Ismeretlenül csengenek,
mint elhunyt szeretteink nevei, amikor először mondják ki
őket a legkisebbek, akik sosem találkozhattak velük.
Ilyenkor meghajlik odakint egy ág, a helyére kerül
valami. A szomszéd lakásban lemegy egy kisfiú
láza. Nem viszi el a fagy a fákat a kertben.
A trópusokról visszatérnek a tapétákra
a dédi szobájában a madarak.
De nem tudom, ki ültette a nefelejcseket.
Aki nem akarta, hogy elfelejtsék,
vagy aki nem akart felejteni.

ROAD TO THE KALAHARI

A sivatagban az ember sohasem lehet egyedül.
A dűnék olyanok, mint a koszorúerek egy szív körül.
Az út vörös havon keresztül vezet, félve kapjuk hátra
a fejünk, ahogy az ellentétes sávban elhúznak mellettünk
gyerekkori beceneveink.
Ütközünk.
Ökölbe szorított kezeinken az ujjak gyertyacsonkok.
Bánni kezdjük, hogy olyan könnyen téptük a kilincseket,
mint a virágokat.
Mindent összehordunk, amiből lehetne ajtó
vagy ablak. Estére mégis megöregszünk,
csavart törzsű bokrokká lesznek végtagjaink.
Reggelre elfelejtjük nevünk.